

[Alvilda Larsen.]

forslag om en almindelig huslejeudligning mellem gammel og ny bebyggelse og også har forkastet embedsmandsudvalgets forslag om en differentieret husleje-forhøjelse, som skulle ramme enligstiliede med for store boliger og dermed tilsigte en bedre boligfordeling — et i og for sig prisværdigt formål, som også mit parti tidligere har anvist løsning på —, og når ministeren endvidere har afstået fra at stille forslag om en leje-forhøjelse til gunst for de private husejere, er han på de punkter i bedste overensstemmelse med de af mit parti hævdede synspunkter, som bestandig har gået ud på at afvise de private grundejeres krav om en generel leje-forhøjelse, og som overfor spørgsmålet om en billig-gørelse af nybyggeriet har anvist den almindelige skattevej. Der kan ikke være nogen retfærdighed i, at det tilfældige udsnit af den danske befolkning, som bor til leje i de gamle ejendomme, ensidigt skal bære byrden ved tilvejebringelse af billigere boliger for den unge generation. Alle skatteydere bør efter vor mening bidrage til, at der rådes bod på de forsyndelser, som samfundet har gjort sig skyldig i overfor den ungdom, der i dag ikke har nogen lejlighed, eller overfor den ungdom, som i dag må betale den svimlende leje. Især de vælgere, der skarer sig om det ærede medlem hr. Elgaard's parti, bør betale aflad for det hovedansvar, som bl. a. Knud Kristensen bærer for byggeriets stilling i dag.

En af de sorteste pletter på dansk indenrigspolitik efter befrielsen er de unladelses-synder, som venstre-regeringen har på sin samvittighed, hvad bolig- og byggespørgsmålene angår. Allerede som indenrigsminister i 1945 sagde den senere regeringschef Knud Kristensen: jeg kan ikke se, at så drastiske midler som en boligrationering er nødvendig. Man så ikke, at der overhovedet eksisterede nogen bolignød. Det var den indstilling, kikkerten for det blinde øje, der gennem to år prægede den regering, vi dengang måtte døje. Det skal ikke lykkes dette parti, selv ikke efter det ærede medlem hr. Elgaard's store tale og indgående behandling af dette forslag i går, at løbe fra ansvaret og vælte hele byrden over på de lejere, der bør i udlejningsejendomme. Jeg kunne have ønsket, at den omsorg og den store interesse, som det ærede medlem hr. Elgaard lagde for dagen i går overfor bygge- og boligspørgsmålene, også var blevet lagt for dagen i årene 1945, 1946 og 1947. Nu taler man altså på den måde.

Jeg forstår naturligvis, at det måske skal benyttes som en udvej, en udvej, der måske kan være fristende for et parti, der ved sidste valg fik de 332 000 af sine 529 000 vælgere fra landdistrikterne, og blandt hvis byvælgere en stor del vel nok tør henregnes til de private ejendomsbesidderes kreds; men mon ikke fidusen i en sådan politik er for iøjnefaldende og gennem-sigtig til, at den kan lykkes? Mit parti har for næsten 3 år siden ved behandlingen af boligstøtteleven stillet ændringsforslag, der i hovedsagen betød, at alt byggeri her i landet skulle baseres på støtte-lovgivningen under forudsætning af den videstgående offentlige kontrol med lejen. Vi foreslog endvidere en hårdt tiltrængt udvidelse af støtten til familier med børn. På denne baggrund er det os en stor tilfredsstillelse at se den højtærede boligminister omtrent på samme bølgelængde, når han i sin forelæggelsestale udtaler, at han har under overvejelse til yderligere styrkelse af de bestræbelser, der med hjemmel i boligstøttelovgivningen nu udfoldes for at skaffe familier med børn bedre boligforhold, at foreslå, at reglerne om huslejetilskud til mindrebemidlede børnerige familier ændres, og senere hedder det:

„Endelig vil jeg ved forøget udnyttelse af de beføjelser, som boligstøtteleven giver mig, medvirke til en billig-gørelse af byggeriets finansiering, der kan bidrage til at nedbringe lejen i det nye byggeri og derved mindske spændingen mellem huslejeniveauerne.“

Jeg vil gerne bede den højtærede boligminister, såvidt det er ham muligt, når han får ordet at uddybe især denne sidste udtalelse og sige os, om ministeren tror, han kan nøjes med en forøget udnyttelse af de gældende beføjelser, eller om det ikke bliver nødvendigt for ham at stille forslag til ændringer i boligstøtteleven om øgede subventioner til nybyggeriet for at holde priserne nede. Det forekommer mig særdeles påkrævet, at den højtærede boligminister allerede på nuværende tidspunkt gør sig selv og tinget klart, hvad hans politik er på dette område, ikke mindst da det jo fra anden side, som kun har ondt i sinde overfor ministeren, er antydnet, at hans lovforslag så fuldstændig går udenom de problemer, det først og fremmest skulle løse. Det var jo, hvad „Berlingske Tidende“ skrev d. 4. december 1948 om boligministerens lovforslag.

Ministerens afvisning af en husleje-forhøjelse af hensyn til de private grundejere kan jeg tiltræde; ligeledes kan jeg tiltræde ministerens motiver, der går ud på, at en